

Jurki w Brestawa.

Kl. VI

30. VII. 1942 r.

10448
Kartki z mojego pamiętnika.
10448

W roku 1939 kiedy nasunęła czarna chmura nieprzyjaciół na naszą ziemię i wzięta ją w niewolę polski naród był zgniewiony pod butem wroga. Robili oni wiele przykrości ludzom, którzy o niereu nie wiedzieli. Ciopiał naród i cierpi po dzień dzisiejszy, na obczyźnie w dalekich stepach Sybiru i t.d. Kiedy rano pewnego w nocy w straszliwy sposób wlecieli do mieszkania i zaresztowali mego ojca, a po trzech dniach nas zabrali i wywieźli powiadając, że wiozł nas do ojca, który miał być wywieziony w pewne miejsce. ~~mimo, że~~ Do ojca nas nie zawieźli, a jeszcze skradli nam wszystkie rzeczy, które

zabrane były przez nich do bagażowego przedziału. Wypierali nas w dalekie stepy Sybiru, gdzie zwinono nas z auta pod gołe niebo i karano nam szukać mieszkania. Wiadomo nam, że każdy się boi przyjąć cudzych ludzi do domu. Było nam bardzo przykro, ponieważ ~~ponieważ~~ ^{widząc} tę rozpacz naszą, starszka przyjęła nas do tej małej ponurej chaty w której stał stół i były rozłożone ^{gdy} pierze ^{gdzieś} wchodził tam zrobiła ^{to} ma nas wielkie wrażenie, bo zdawało nam się, że wchodzimy do jakiegoś grobowca. W pierwszych dniach było nam bardzo smutno i ^{ale} dużo, po jakimś czasie przyzwyczajaliśmy się ^{ale} myśli nasze były wciąż w naszej Ojczyźnie. ^{zupa} Myśleliśmy, że chyba stąd nie wyjedziemy ^{ale} nie ^{straciliśmy} nadzieję. ~~Jednak~~ Pan Bóg się nad nami zmiłował. Ludzie przychodzili

do nas, mówili, żeśmy już tu na wieki przepadli. ~~Nie~~ ^{Nie} jeden raz ~~było~~ ^{było} się nam serce styszcze te okrutne słowa bolszewików. ~~Wierzyliśmy~~ ^{Wierzyliśmy} a w sercu przecywałismy okropne cierpienia. ~~Wierzyliśmy~~ ^{Wierzyliśmy} swiecie, że Bóg nas nie opuści. Liczne były warunki ~~przeżycia~~ ^{przeżycia} na tych stepach. ~~Przysłali~~ ^{Przysłali} nas do robot ciężkich, nie dali nam odpoczynku nie jeden raz odnosili się do nas w bardzo niegrzecznych słowach ~~Wszystko~~ ^{Wszystko} się ~~przeżyło~~ ^{przeżyło}, a pomimo porostania na zawsze. ~~Nadszedł~~ ^{Nadszedł} radosny dzień kiedy dowiedzieliśmy się o Ojcu, że ~~jest~~ ^{jest} przy Armii Polskiej. ~~Wtedy~~ ^{Wtedy} byliśmy pewni, że skończą się nasze cierpienia tu na tych stepach Sybiru i nie bóg dokuczać nam ci bolszewicy. I po pewnym czasie przyjechał ojciec po nas, zabrał nas. Było mi bardzo

10448

przykro rozstawac sie z naszymi rodakami,
 lecz uszytam sie, ze ~~choc~~ ^{bolszewicy} przestano sie patniec
 na nas krzywym okiem. Mnozy okres radości
 a następi ^{okres} bardzo ^{duzego} mi sercoplew ^{nie} poniewaz
 nie wiedzilismy czy wyjedziemy za granice
 natomiast wryskicie troski przemienily i dosta-
 lismy sie szerzeliwie za granice. Chociaz jeslismy
 jeszcze na obcej ziemi, lecz lepiej nam tu
 niz naszym rodakom tam w dalekich stepach
 Sybiru. Tesknota za naszym Ojczyzna
 ogromna. Znisz i mamz tylko o niej.
 Nasi Ojcowie przelewaja krew swoja dla nas
 bysmy mogli wracic do wolnej kochanej
 Polski. ^{Idy} Mysle o naszych rodakach, ktory
 poroslali tam w tych gluchych stepach,
 strach ^{mnie} ~~zbiere~~ ^{bo} ~~nie~~ wiadomo jakis jest
 zycie miedzy bolszewikami - lecz nie traes

II
 III

madzieli — napewno powrócą do tego, za czym
 tęsknią. Wtedy będziemy wolni będziemy
 jak dawniej w naszej kochanej Polsce.

10448